

Lidt om Pigespejderbevægelsen her hjemme.

De første Pigespejdere her hjemme dukkede op samtidig med Drengene; men medens Bevægelsen for Drengenes Vedkommende greb om sig over hele Landet og skabte en fast Organisation, har den for Pigernes Vedkommende kun formaaet at frembringe nogle faa Troppe hist og her i Byerne og paa Landet.

Hvorfor har vi ikke faaet mere ud af Bevægelsen?

Fordi Tanken er saa ny, og fordi enhver Begyndelse er svær. Aldrig før har Mødre sendt deres Pigebørn ud i Skov og Mark, uniformklædte og bevæbnede med Stav, Økse og Kniv. Og ikke Mødre alene, men Folk i Almindelighed har svært ved at vænne Øjet til at se Pigebørn i Række og Geled komme hjem fra Udflygt, bedækkede med Landevejstøv. Og desuden, siger mange, har Pigebørnene ikke godt af at spille en saa fremtædende Rolle, derved mister de deres Kvindelighed. Det er noget andet med Drengene; de har godt af at komme ud og klare sig paa egen Haand, og dem er man heller ikke saa ængstelig for, selv om de nu og da skulde komme noget til.

Men hvorfor da skal Pigebørnene ikke lige saa godt lære at klare sig paa egen Haand, lære at forstaa, at det ikke altid er nødvendigt at bede Moder eller Pigen om at gøre dette eller hint, lære at blive snarraadige, selvstændige, praktiske og lære at føle Ansvar? Nu netop i vor Tid, hvor Kvinderne deltager i det offentlige Liv, og hvor man ønsker, at de ofte havde mere Forstaaelse og Overblik. — De samme Forældre, der sætter sig imod at lade deres Døtre blive Spejdere, sender dem maaske senere ud i Livet ligesom Sønnerne, fordi det er kommet saa vidt nu, at Døtrene maa tjene deres Brød saavel som Sønnerne. Er de unge Pigers „Kvindelighed“ da ikke lige saa udsat nu som i Barneaarene? Hvem mon der har mest Udsigt til at udrette noget godt og dygtigt, til at staa imod alt haardt og hensynsløst i Livet, den, hvis „Kvindelighed“ man omsorgsfuldt har vaaget over i Barndommen, eller den, som allerede som Spejder har været vant til at udstaa Strabadser?

Hvis Forældre kendte noget mere til Pigespejderbevægelsen og dens Formaal, vilde de sikkert

ikke være saa tilbøjelige til at forbyde deres Døtre at være Spejdere.

I Virkeligheden finders der her i Danmark ikke mere end godt halvandet Hundrede Pigespejdere fordelt i kun nogle faa Troppe. Regner man alle de Pigespejdere med, som der har været i de forløbne Aar, løber det op til adskilligt flere, men mange Piger har opgivet Arbejdet af Mangel paa Førere.

Førere skorter det paa. Men denne Mangel vil blive afhjulpet, saasnart de nuværende Spejdere naar Tropsføreralderen. Og ligeledes skorter det paa en fast Organisation. Før denné Side af Sagen er bragt i Orden, faar Bevægelsen ikke fast Fod herhjemme.

Pigespejderne har lige fra Begyndelsen saa godt som staaet paa egne Ben. For 2½ Aar siden sendte en lille Patrulje paa 6—8 Piger Forespørgsel til Spejderkorpsset, om Piger kunde blive optagne og indskrevne i Korpsset, og efter nogen Tids Betænkning besluttede Bestyrelsen, at Korpsset skulde være fælles for Drenge og Piger. Saaledes er det vedblevet med at være med Undtagelse af en kort Tid, hvor man dannede en særlig Pigespejderbestyrelse, som hørte ind under Hovedbestyrelsen. Denne afhængige Bestyrelse opløstes forinden den havde naaet at udrette noget, og samtidig, nemlig for godt et halvt Aar siden, valgtes et Par kvindelige Medlemmer ind i Hovedbestyrelsen for der at varetage Pigespejdernes Interesser. Dette synes heller ikke at skulle føre til noget, og inden ret længe bliver Resultatet nok, at Pigespejderne faar deres eget Korps med egen Bestyrelse.

Til Trods for den mangelfulde Organisation, har Pigespejderne dog vidst at hævde deres Stilling paa bedste Maade.

Gang paa Gang har de deltaet i Parader og Konkurrencer, foranstaltede af Korpsset, og ved Udstillingen af Spejderarbejder i Foraaret 1912, hvor to Pige Troppe deltog, erhvervede den ene første Præmie for Husflid. Der var Børster, Hængekøjer, fine og praktiske Haandarbejder, udskaarne Genstande, indbundne Bøger, Bastarbejder o. s. v. alt-